

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1597/2020
21.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Данијеле Николић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јовица Деспотовић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“, Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења ништавости споразума о накнади за експроприсано земљиште и неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 4904/18 од 17.09.2019. године, у седници одржаној 21.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 4904/18 од 17.09.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 4904/18 од 17.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 690/17 од 16.11.2017. године, исправљеном решењем истог суда П 690/17 од 12.10.2018. године, првим ставом изреке, утврђено је према туженом да је ништав Споразум о накнади број 465-655/11-07 од 06.07.2012. године, закључен код Секретаријата за урбанизам и имовинско-правне послове Града Врања, између тужиоца и туженог којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште, супротан принудним прописима, јавном поретку и не производи правно дејство. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште, до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште за кп.бр. ..., уписано у листу непокретности број ... КО ..., исплати износ од 74.304,00 динара са законском затезном каматом почев од 16.11.2017. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате, док је одбијен захтев тужиоца за траженом каматом на досуђени износ почев од 22.07.2012. године па до исплате, као неоснован. Трећим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 44.272,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 4904/18 од 17.09.2019. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, у усвајајућем делу става другог и у ставу трећем изреке. Другим ставом изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је утврђење ништавости Споразума о накнади за експроприсано земљиште закљученог између тужиоца и туженог и исплата тужиоцу разлике исплаћене и припадајуће накнаде због извршене фактичке експропријације земљишта, имајући у виду статус експроприсаног земљишта, а одлукама нижестепених судова одлучено је усвајањем тужбеног захтева. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама, по питању утврђивања ништавости предметног споразума и потраживања разлике новчане накнаде за експроприсану непокретност настале као последица ништавости закљученог споразума, у складу је са постојећом судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у примени и тумачењу материјалног права релевантног за пресуђење ове правне ствари, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. При том, одлуке судова приложене уз ревизију, којима тужени указује на евентуално другачије одлучивање о истом правном питању у споровима са оваквим тужбеним захтевом, не указују нужно и на исказан различит правни став у тим одлукама, будући да правилна примена материјалног права у тим споровима зависи од утврђеног чињеничног стања сваког конкретног случаја, па није испуњен ни законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе, док утврђено чињенично стање, које се наводима ревизије оспорава, не представља разлог за изјављивање посебне ревизије.

Како у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења

тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења ништавости и исплате разлике накнаде за експроприсану непокретност поднета је дана 03.03.2017. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 10.000,00 динара. Поднеском од 18.10.2017. године, тужилац је преиначио тужбу и као вредност предмета спора означио износ од 74.304,00 динара. Поступак је спроведен по правилима из главе XXXIII Закона о парничном поступку, која се односи на поступак у споровима мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић